

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Ez 36.16-36.

Textus: IIKor.3.1-3

2000. jan. 9.

Gazdagrét

Kinek a levele vagytok?

Pál az apostoli szolgálat mibenlétét kezdte kifejteni az általa alapított, és még a konfliktusok között is krisztusi szeretettel szeretett korintusi gyülekezetnek. Apológiájának háttérében az őt ért támadások, kritikák, valamint hamis apostolok megjelenése áll. Minden lehetséges módon megpróbálják a korintusiak előtt Pált lejáratni, magukat pedig igaz tekintélynek beállítani. Ehhez használják fel - már az ókorban is széles körben elterjedt - ajánlólevelek bemutatásának gyakorlatát. Úgy tűnik, hogy ezek az írások nagy hatással voltak a korintusiakra, akik - az apostol ellenfeleinek nem kis örömeire - Pált megfelelő dokumentumok híján egyre jelentéktelenebbnek látják. Úgy látszik, a pecsétetes papírok nemcsak a mai bürokratikus világban örvendenek nagy népszerűségnek...

Pál apostol válaszában tagadja annak szükségét, hogy ő is hasonló lapokat lobogtasson. Sőt, rámutat, hogy az ő ajánlólevele nem más, mint maga a korintusi gyülekezet. Kell-e neki önmagát ajánlania, kell-e neki hivatalos papírokkal felszerelkeznie, amikor Krisztus maga hitelesítette az ő apostoli szolgálatát, éppen azáltal, hogy lérehívta a gyülekezetet, amely most megkérdőjelezi lelki atyjának tekintélyét?

Mai igénk azt a kérdést állítja elénk, hogy bennünket vajon ki ajánl? Mi alapján méretünk meg? Kinek a "levele" vagyunk? Ki ír a mi szívünkbe?

I. Önmagunk ajánlása

Pál apostol egy költői kérdést tesz fel a gyülekezetnek: *"Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló, vagy tőletek kapott ajánlólevélre?"* A nyilvánvaló válasz (ezért költői a kérdés): nem! Pál apostol nem kezdi el sem önmagát ajánlani, sem "magasabb helyekre" járkalni, hogy megfelelő pecsétetes papírral igazolja szolgálatát. Nem azért, mert az ajánlólevelek gyakorlata idegen neki, hiszen más leveleiben ő is ajánl megbízható testvéreket. Ugyanakkor ő nem kel versenyre azokkal az álapostolokkal, akik önmaguk ajánlásával próbálják meg a gyülekezetet félrevezetni, Pált pedig félreállítani. Különben is abszurd az elvárás, hogy ő, aki a gyülekezetet alapította, levelekkel bizonyítsa nekik apostoli tekintélyét.

Életünk folyamán gyakran kerülünk abba a helyzetbe, hogy magunkat kell ajánlani, ennek azonban megvannak a maga veszélyei. A mai társadalomban egyre inkább meg kell tanulni magunkat ajánlani, önmagunkat menedzselni, önmagunkat "eladni". Sokszor ez történik egy vizsgán (nem az a lényeg, hogy mit tudok, hanem hogyan adom el magam...), vagy álláskereséskor. Sokan a szerelemben is "eladni" kívánják magukat; azaz úgy fellépni, olyan benyomást kelteni, ami egyrészt "piacképes", azaz keresett, vonzó, másrészt pedig eltakarja a valóságos tulajdonságokat (mind külsőt mind belsőt). A vizsgákon és álláskeresésben ez a magabiztos fellépést jelenti, a megfelelő mosolyt, az ellenállhatatlan, lehengerlő beszédet, az aktuális divatot (ahol már a márkanév döntő önmagunk eladásában). Amíg azonban természetes, hogy mindezekben igenis el kell igazodnunk, és valamilyen szinten képesnek kell lennünk önmagunk ajánlására, a következőkre veszélyekre hívom fel a figyelmet:

A büszkeség és felfuvalkodottság csapdája. Aki önmagát ajánlja, aki önmagát kívánja eladni, a jó, vagy jónak tartott tulajdonságaira fog koncentrálni. Idővel könnyen eltelik önmagával,

saját bölcsességével, képességeivel, iskoláival, stb. Csak magát látja, csak magában bíz, és teljesen elégedett önmagával. Egy énközpontú világképet alakít ki, amelyben mindennek a mércéje, forrása, kezdete és vége ő maga. Ahogy Pál ebben a levelében egy másik részben ír az álapostolokról: *"Mert nem merjük magunkat azokhoz ... hasonlítani, akik önmagukat ajánlják. De ezek nem veszik észre, hogy magukhoz mérik, és magukhoz hasonlítják önmagukat."* (10.12) Ezek a vonások egyre markánsabban formálódnak ki ma, úgy, ahogy Pál írja Timóteusnak: *"Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők ... lesznek, dicsekvők, gőgösek, ... felfuvalkodottak"*. (II Tim. 3.1kk)

Elszakadás a valóságtól: mások és önmagunk becsapása. Önmagunk eladásának kényszere odavezet, hogy sohasem önmagunkat adjuk, hanem mindig azt a fantomképet, ami - úgy gondoljuk - kelendő. Ezzel pedig nemcsak másokat vezetünk félre, hanem saját magunkat is. Soha nem igazi valónk fog kibontakozni, hanem egy, a gyorsan változó elvárásokhoz szüntelen alkalmazkodó, gyökértelen kaméleontermészetet fogunk táplálni. Közben elveszítjük, hogy kik vagyunk valójában, mire hívott a Teremtő és Megváltó Isten bennünket. Mert önmagunk csak a vele való kapcsolatban lehetünk, míg önmagunkban, és magunk ajánlásában elveszítjük magunkat.

II. Pál ajánlólevele

Ahogy mondtam, az apostol nem kezdi sem önmagát ajánlgatni, sem másoktól nem hoz ajánlólevelet. Ellenben azt írja, hogy *"A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe..."* A korintusi gyülekezet léte az apostol evangéliumi szolgálatának, Istentől való felkenetésének, Istentől nyert alkalmasságának legfőbb bizonyítéka. Ha a gyülekezet tagjai számon kérik az apostoltól, hogy valamivel bizonyítsa alkalmas voltát, akkor nézzenek magukra: Isten nélkül, reménytelenségben és sötét bűnökben éltek a világban, most pedig Isten gyermekei, megváltozott étellel, Krisztust követve. Kell-e ennél jobb ajánlás, mondhat-e többet bárkinek a szava, mint az élő Isten csodálatos munkája, amit az apostolon keresztül végzett el? Pál hozzáteszi: Ezt a levelet ő szívébe írva hordozza, ami nem más, mint a korintusiak iránt való krisztusi szeretetének megvallása.

Amikor azt a kérdést tesszük fel magunknak, hogy kik vagyunk, mi alapján mérettetünk meg, mi hitelesít bennünket, túl kell látnunk önmagunk eladásának a lehetőségén, de még másoktól való ajánlások elnyerésének a lehetőségén is. A kérdés, hogy van-e életünknek, szavainknak olyan maradandó, Istentől való gyümölcse, mint amilyen az az apostol számára a korintusi gyülekezet? Nyilvánvaló, hogy legtöbbször nem arra hívtunk el, hogy gyülekezetet plántáljunk az evangélium olyan helyen történő hirdetése által, ahol még ismeretlen Jézus Krisztus. Mégis az igazi kérdés az, hogy milyen gyümölcse van életünknek? Mert Pál apostol erre utal, amikor azt mondja, hogy a *"mi levelünk ti vagytok"*.

Milyen gyümölcse van Krisztus benned lakozásának mások életében? El tudod-e fogadni, hogy ez a kérdés valóságosabban mér meg, mint az, ahogyan te önmagad próbálsz eladni? Minden jó tulajdonság, készség, adottság, iskola, siker mellett meg mered-e magadat mérni ez utóbbi alapján? Így is kérdezhetem: ajánl-e téged Jézus Krisztus annak alapján, ahogy vele jársz, engedelmes vagy neki, követed őt, és így gyümölcsöt teremsz vele és általa? Igazolja-e az általad véghez vitt munkájával azt, hogy valóban benned él? *Egy keresztyén ember nem kerülheti meg ezeket a kérdéseket!*

Mindegy, hogy tinédzser, fiatal felnőtt, házas, középkorú vagy nyugdíjas vagy. Van-e ajánlóleveled, ami Krisztustól való? Hiszen Pál nemcsak azt mondja a korintusiakról, hogy a *"mi levelünk vagytok"*, hanem azt is, hogy *"a Krisztus levele vagytok"*. Mi lehet ilyen levél az életünkben?

Emberek, akiket megérintett Jézus Krisztus szeretete, törődése, figyelme rajtad keresztül. Öröme, amelyeket te okoztál Jézus nevében - talán tudtoddon kívül. Bátorítások, vigasztalások,

segítség, egy kedves és jó szó - Jézus nevében. Az evangélium igazságának átadása a kellő időben. És még sok minden más, amit felsorolni lehetetlen. Minden és mindenkivel, ami szeretetből, Jézus nevében történt, legtöbbször msok előtt elrejtve. Hidd el, ez a te ajánlóleveled. Hidd el, hogy mindez - vagy mindezek hiánya - sokkal inkább minősít, mint a látszat, amivel magunkat akarjuk eladni.

Jöjj Jézus Krisztus elé ezzel a mai napon. Tedd fel neki a kérdést: Nekem mi számít? Mit gondolkodok, mivel tudom magam eladni? Önmagam menedzselésébe fektetem minden energiám, vagy pedig engedem, hogy Krisztus használjon engem? Bárcsak többet érne neked az az ajánlás, amellyel Krisztus tud téged ajánlani, mint az, amivel önmagadat ajánlod!

III. Krisztus levele vagytok

A 3. versben Pál továbbviszi a képet, és a korintusi gyülekezetet Krisztus levelének, azaz Krisztus által szerzett levélnek nevezi. Pál ajánlólevelének igazi szerzője maga Jézus, aki Pált eszköznek használja abban, hogy ez a levél megszülessen. Ahogyan a korintusi gyülekezet Krisztus levele, ugyanúgy minden gyülekezet, a gazdagréti is. Mit jelent ez itt és most a mi számunkra?

Már az előző versben azt mondja erről a levélről, hogy azt minden ember ismeri és olvassa. Azaz Krisztus levele, a gyülekezet élete, nyilvános levél. Bárki beletekinthet - bele is tekint - és olvas belőle. De ez a levél nem az egyház levele, nem is elsősorban az apostol - tehát lelkipásztorok, püspökök levele. Ez Jézu krisztus levele, és ezért Jézust kell abban hallani és látni. Így üzen Jézus Krisztus qz őt nem ismerőknek. "Jöjjetek olvassátok levelem - nézzétek az enyéim életét!" Lesslie Newbiggin írja *"Jézus nem könyvet írt, hanem egy közösséget formált."* (The Gospel...,227o.) Nem egy könyvet, vagy levelet hagyott az utókorra, hanem egy "népet": az egyházat. Mi vagyunk az ő levele! Benne és érte vagyunk. A megfeszített és feltámadott Krisztus az életünk középpontja. Őt ünnepeľjűk magunk között, amikor halálára emlékezne megtörjűk a kenyeret és kitöltjűk a bort. Hogyan válhat, hogyan váľik egy közösség Krisztus levelévé?

Úgy, hogy *"... az élő Isten Lelkével van felírva ... a szűvek hústábláira"*. Megin lászuk, hogy nem a felszűnről, nem a látszatról van szó. Nem az által leszűnk Krisztus levele, hogy megváltoztatunk valamint életűnk felszűnén: szokásokat, időtöltést, viselkedést. A változás az egyén szűvében történik. Oda ír Krisztus, oda vési be az ő szavait, az ő akaratát. A szűvbe azonban az élő Isten Lelke által ír. Azaz Isteni hatalom szűkségeltetik ahhoz, hogy az ember bennsűjét, az ember legigazabb valóját átprogramozza. isteni csoda kell ahhoz tényleg, hogy mi, te meg én, Krisztus levele legyűnk. Az ige által, mind a hallható, mind a látható ige által, Jézus önmagát vési fel szűvűnk hústábláira a Szentlélek erejében. Az új szűv elnyerésének, az újjászűletésnek csodája ez, amiről Ezékiel próféta is beszéľt: *"Tiszta vizet hintek reátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket. Új szűvet adok nektek és új lelket adok belétek ... Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljeteľ, törvényeimet megtartsátok..."* (Ez.36.25-27). Csak így lehetűnk Krisztus levele, amelyet ismer és olvas minden ember. De így legyűnk is azok! Kérjed őt, hogy szűvedben tisztítson meg minden bűnből, és kezdje oda beírni az ő akaratát. Legyen fontosabb számodra, amit ő ír beléd, amivel ő ajánľ téged, mint amivel te ajánľanád önmagad! Ámen!